

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 965/2025
10.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Стефана Станојевића, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Ивана Шаренца, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 бр. 209/25 од 30.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 10. септембра 2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Стефана Станојевића - адвоката Ивана Шаренца, поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 бр. 209/25 од 30.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр. 197/24 од 16.12.2024. године окривљени Стефан Станојевић оглашен је кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од две године, па пошто му је на основу одредбе члана 67. став 1. КЗ опозвана условна осуда изречена пресудом Другог основног суда у Београду Спк бр. 48/20 од 18.06.2020. године и узета као утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, окривљени је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и четири месеца. У ову казну, окривљеном је на основу члана 63. КЗ урачунато време проведено у притвору од 11.03.2022. године до 16.12.2024. године и време проведено на мери забране напуштања стана од 16.12.2024. године па надаље.

Окривљени је обавезан да на име судског паушала плати износ од 30.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а оштећени АА је ради остваривања имовинско правног захтева упућен на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр. 209/25 од 30.04.2025. године, делимичним усвајањем жалбе Јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, пресуда Вишег суда у Београду К 197/24 од 16.12.2024. године преиначена је тако што је окривљени Стефан Станојевић оглашен кривим због извршења кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од пет година, па пошто му је на основу одредбе члана 67. став 1. КЗ опозвана условна осуда изречена пресудом Другог основног суда у Београду Спк бр. 48/20 од 18.06.2020. године и узета као утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, окривљени је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од пет година и четири месеца, у коју казну му је на основу члана 63. КЗ урачунато време проведено у притвору од 11.03.2022. године до 16.12.2024. године и време проведено на мери забране напуштања стана од 16.12.2024. године до 24.02.2025. године, док су жалба Јавног тужиоца у преосталом делу и жалба браниоца окривљеног одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Бранилац окривљеног Стефана Станојевића – адвокат Иван Шаренац поднео је захтев за заштиту законитости само против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 бр. 209/25 од 30.04.2025. године, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или да побијану пресуду укине и предмет врати Апелационом суду у Београду на поновни поступак и одлуку, уз истовремени захтев да на основу члана 488. став 2. ЗКП буде обавештен о седници већа Врховног суда.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да су испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1.), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) овог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

У конкретном случају, бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева за заштиту законитости наводи повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, која је општег карактера, не наводећи при томе ниједну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, због које је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима

преко бранилаца, већ захтевом у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа истицањем да оптужба у току поступка није доказала да је окривљени поступао са циљем да оштећеног лиши живота, да је критичном приликом оштећени задобио више мањих убода, али да све повреде и појединачно и скупно представљају лаке телесне повреде, да није на несумњив начин утврђено ко је иницирао сукоб, окривљени или оштећени, уз сопствени закључак да је окривљени неспорно био нападнут и да је поступао у нужној одбрани.

Поред тога, бранилац у захтеву наводи да оптужба није дала објашњење због чега је предметни шрафцигер пронађен без трагова крви оштећеног на њему, те да другостепени суд није одговорио на питање због чега се трагови крви оштећеног не налазе на шиљку механичког оружја за које се тврди да је предмет извршења, којим наводима се, по оцени овога суда, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Бранилац у поднетом захтеву указује и на повреду одредбе члана 6. став 1. Европска конвенција за заштиту људских права и основних слобода и повреду члана 32. став 1. Устава Републике Србије.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ових повреда захтев за заштиту законитости нема прописан садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у овом делу захтев одбацио.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић